

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év április 24. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A hamis tanúzás büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2018. december 5. napján kihirdetett 43.Kb.75/2018/17. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2018. december 5. napján kihirdetett 43.Kb.75/2018/17. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki hamis tanúzás büntetében [Btk. 272.§ (1) (4) bekezdés I. fordulata), ezért 240 napi tétel, napi tételenként 1500,-Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett az így kiszabott összesen 360.000,- Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.109/2019/1. számú átiratában rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. Ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget téve a szükséges és indokolt mértékben folytatta le a bizonyítási eljárást, indokolási kötelezettségének is eleget tett. Valamennyi bizonyítékot az értékelési körébe vonva állapította meg a tényállást, mely megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, felülbírálatra alkalmas. Álláspontja szerint a megállapított tényállás alapján okszerűen vont le következtetést az elsőfokú katonai tanács a vádlott bűnösségére, és a vád tárgyává tett igazságszolgáltatás elleni bűncselekményét helyesen minősítette. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket maradéktalanul feltárta, értékelte és nem tévedett akkor sem, amikor a vádlottal szemben a túlsúlyban lévő enyhítő körülményekre tekintettel a Btk. 82. § (3) bekezdésének alkalmazásával pénzbüntetést szabott ki, melynek mértéke elegendő a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez. Összességében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 43. Kb.75/2018/17. számú ítéletét hagyja helyben.

A vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a.), c.) és d.) pontja alapján részben megalapozatlan, azonban a másodfokú katonai tanács a Be. 593. § (2) bekezdése alkalmazásával az (1) bekezdés b) pontjában meghatározott megalapozatlanságot kiküszöbölheti az iratok tartalma és

helyes ténybeli következtetések alapján. Rámutatott, hogy a vádlott az ítéletben rögzített terhelő tényállást a releváns tények tekintetében elismerte, álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság a cselekmény társadalomra veszélyességének megítélése szempontjából jelentős, további tényeket helytelenül, részben iratellenesen, részben pedig helytelen ténybeli következtetés alapján rögzített. Kiemelte, hogy **R.R.** a lopási cselekmény elkövetésének részleteit a vádlott felé csupán a bűncselekményt megelőző 1,5 órával korábban közölte, így védecének nem volt módja az Rtv. rendelkezései szerint eljárni. Ezt később sem tehette meg, hiszen az elfogását követően azonnal sor került **R.R.** gyanúsított kihallgatására. Utalt arra is, hogy nem lehet a vádlott terhére róni az ítélet 2. oldal 5. bekezdésében foglalt mulasztásokat, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott vallomását elfogadta a tényállás megállapításánál. vádlott vallomása szerint tehát megállapítható, hogy egyértelműen felhívta **R.R.** figyelmét arra, hogy ne legyen jelen a bűncselekmény elkövetésének helyszínén, mert ez esetben ő is rendőri intézkedés alá kerülhet. A védő felhívta a figyelmet arra is, hogy lényeges eltérés volt a vádlott és **R.R.** vallomása között atekintetben, hogy mikor és miért kérte **R.R.** a vádlottól, hogy az ő informátori szerepét a büntetőeljárásban elhallgassa. **R.R.** azonban a tárgyaláson e körben megerősítette, hogy féltette a saját és családja életét, testi épségét. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság adós maradt annak indokolásával, hogy a tanúvallomások közötti ellentmondások ellenére miért vetette el a vádlott azon nyilatkozatát, miszerint kifejezetten **R.R.** személye, az ő testi épsége, valamint családja élete és testi épsége miatt hallgatott el lényeges tény a tanúvallomásában. Ebből következően jelen ügyben a vádlott nem akadályozni akarta az eljárást, hanem kifejezetten nyomós és védhető okból hallgatta el **R.R.** szerepét a tanúvallomásában. Összefoglalt álláspontja szerint a vádlott cselekménye nem sértett védett jogtárgyat, nem az igazságszolgáltatás rendje ellen irányult és még eshetőleges szándékkal sem kívánta megghiúsítani az eljárás eredményességét. Határozott álláspontja szerint a vádlott által elkövetett cselekmény bár formailag tényállásszerű, azonban nélküli a konkrét társadalomra veszélyességet, ezért elsődlegesen a vádlott bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta. Amennyiben ezt az álláspontját a másodfokú bíróság elvetné, másodlagosan indítványozta, hogy a fellebbviteli katonai tanács ne az elsőfokú bíróság által hivatkozott, a Btk. 82. § (2) bekezdés d.) pontja és a (3) bekezdése, hanem a Btk. 275. § (2) bekezdésében írt és korlátlan enyhítést lehetővé tévő rendelkezések alapján határozza meg az alkalmazandó joghátrányt.

A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében az írásban indokolt fellebbezését teljes egészében fenntartotta. Azt azzal egészítette ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás aggálytalan, a vádlott vallomása alapján sem merült fel kétség annak megalapozottsága felől. Kifejtette ugyanakkor, hogy a vádlotti cselekmény tényállásszerű ugyan - hiszen lényeges tényt hallgatott el a tanúvallomása megtételekor -, azonban a cselekménye nem veszélyes a társadalomra. E körben rámutatott, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat és a jogirodalmi álláspontok alapján rögzíthető, hogy nem minden tényállásszerű magatartás veszélyes a társadalomra, azonban körültekintően kell vizsgálni, hogy a vádlott milyen okból nem tárta fel a tanúvallomása során, hogy **R.R.** az informátora volt. Vizsgálni és értékelni kell továbbá azt is, hogy a vádlott kifejezetten felhívta **R.R.** figyelmét arra, hogy ne legyen a rendőri akció idején a helyszínén, **R.R.** tehát önkéntes elhatározásából ment a társai által tervezett bűncselekmény helyszínére. Kifogásolta, hogy ennek a körülménynek nem tulajdonított jelentőséget az elsőfokú katonai tanács annak ellenére, hogy mindezek vizsgálata alapján arra lehet alappal következtetni, hogy a vádlott célja az informátor személyének elhallgatásával nem az eljárás eredményességének megghiúsítása volt, hanem a bűnelkövetők elfogása, felelősségre vonásuk lehetővé tétele. Álláspontja szerint a vádlott szándékának, cselekménye célzatának van jelentősége és irreleváns az, hogy az Rtv. mely rendelkezéseiben rögzített kötelezettségének nem tett eleget. Amennyiben ugyanis a vádlott az informátor személyét felfedi, úgy várható lett volna, hogy a többi tettestárs a folyamatban lévő büntetőeljárást akadályozza, eredményességét megghiúsítja. Mindezek alapján elsődlegesen a vádlott

bűncselekmény hiányában történő felmentését indítványozta. Amennyiben ez nem fogna helyt, úgy másodlagosan arra tett indítványt, hogy a Btk. 82.§-nak felhívása helyett a Btk. 275.§ (2) bekezdésében, mint a Btk. 82. §-hoz képest speciális rendelkezésben foglaltakra figyelemmel - a korlátlan enyhítés lehetőségeként- a büntetés kiszabásának mellőzésével megrovás intézkedést alkalmazzon a másodfokú katonai tanács a vádlottal szemben, tekintettel arra, hogy a vádlott az alapügy jogerős vagy végleges befejezése előtt az általa szolgáltatott bizonyítási eszköz hamis voltát feltárta.

A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy szóbeli megállapodása volt **R.R.**-tel az információ szolgáltatásra. A büntetőeljárás során senkinek sem akart ártani, ezt bizonyítja, hogy amint lehetősége volt rá, tisztázta az informátor személyét. Álláspontja szerint nem követett el bűncselekményt, ezért a felmentését indítványozta.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezések folytán a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, az ügy érdemi elbírálását befolyásoló eljárási szabálysértésre az érdekeltek sem hivatkoztak. A jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetését töltő **R.R.** és a megrendült egészségi állapotú **R.R.né**, mint eljárási cselekményen jelenlétre kötelezett személyek indítványára figyelemmel körültekintően, a Be. 120. §-126. §-ban írt rendelkezéseknek mindenben eleget téve járt el, amikor telekommunikációs eszközt használt fenti két tanú kihallgatása során. Az egyéb eljárási cselekményei is mindenben megfeleltek a büntetőeljárási törvény előírásainak.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során -osztva az ügyészség álláspontját- megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Ennek keretében a bizonyítási eljárást a szükséges és indokolt mértékben folytatta le, valamennyi releváns bizonyítékot értékelési körébe vont, azokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségét is teljesítette.

A vádlott a nyomozás során a gyanúsítással szemben panasszal élt, bűnösségét nem ismerte el. Részletes vallomást nem kívánt tenni, a folytatólagos gyanúsított kihallgatása alkalmával annyit adott elő, hogy nem mondta **R.R.**nek, hogy legyen ott az általa jelzett helyszínen, sőt kifejezetten arra kérte, hogy ne menjen oda. Tagadta, hogy olyat mondott volna **R.R.**nek, hogy amennyiben ott lesz a helyszínen, akkor sem lesz semmi problémája. A bírósági tárgyaláson sem ismerte el a bűnösségét, a nyomozás során tett szóbeli és írásbeli vallomását -melyeket az elsőfokú bíróság a Be. 525. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően, felolvasással tett a bizonyítási eljárás részévé- fenntartotta.

Elmondta, hogy arról a tényről, hogy **R.R.**től származik a 2015. augusztus 13-i bűncselekmény elkövetőire vonatkozó információ, rendőri jelentést külön nem készített, az őt kihallgató kollégájának sem mondta el ezt és az sem fedte fel, hogy **R.R.** az ő tudomásával volt a helyszínen az akció eredményes lefolytatása érdekében. Mindezt azonban kizárólag azért tette, hogy **R.R.**, mint informátor személyét védje. Elmondta, hogy nem számolt azzal, hogy a **R.R.**tel szemben indult büntetőeljárás bírósági szakig eljut, hiszen egyértelmű volt, hogy nem bűncselekmény elkövetője, hanem együttműködő személy.

Az elsőfokú katonai tanács tanúként hallgatta ki **R.R.**et és **R.R.né**t, továbbá a vádlott által szervezett rendőri akcióban részt vett **T.T.-t**, **T.B.-t** és **H.S.-t**. Ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, így

különösen a **R.R.**tel szembeni büntetőeljárás iratait, a rendőri jelentéseket, a személyi szabadságot korlátozó intézkedésről készült jelentéseket, a rabosítással kapcsolatos iratokat, a vádlott parancsnoki jellemzését, dics-feny lapját.

Az elsőfokú katonai tanács ítélete 4. oldal második bekezdésétől az 5. oldal utolsó előtti bekezdéséig a logika szabályainak megfelelően értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és az ítélete 2. oldal második bekezdésétől a 4. oldal első bekezdéséig rögzített tényállást lényegében a vádlott ténybeli beismerő vallomására alapította, hiszen azt az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok is alátámasztották.

A vádlott és a védő felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és védője a fellebbezés indoklásában új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa nem értett egyet a cselekmény társadalomra veszélyességének hiányára vonatkozó védői érveléssel. A másodfokú katonai tanács is áttekintette a társadalomra veszélyességgel kapcsolatos jogirodalmi állásfoglalásokat és egyetértett azzal a védelmi állásponttal, miszerint minden konkrét esetben vizsgálni kell a vád tárgyává tett cselekmény konkrét társadalomra veszélyességét is. A törvényi tényállási elemek megvalósulásán túl vizsgálni kell, hogy a tényállásszerű cselekmény a védett jogi tárgyat sértette-e.

A Btk. 272. § (1) bekezdésébe ütköző hamis tanúzás büntetett az a tanú követi el, aki hatóság előtt az ügy lényeges körülményére valótlannal vallomást tesz, vagy a valót elhallgatja. A (4) bekezdés I. fordulata szerint minősül annak a cselekménye, aki a hamis tanúzást büntetőügyben követi el. A vád tárgyává tett cselekmény alapján az idézett bűncselekmény törvényi tényállási elemei kétséget kizáró módon megvalósultak. Lényegesnek tekinthető minden olyan körülmény, amely akár a cselekmény, akár annak elkövetőjének minősége, akár az alkalmazható joghátrány vagy intézkedés kiválasztása vagy mértéke szempontjából a bírói meggyőződés kialakítására befolyással lehet.

Azt a vádlott is elismerte, hogy elhallgatta **R.R.** informátori minőségét és azt, hogy **R.R.** ez okból, nem pedig bűncselekmény elkövetésének szándékával volt jelen a későbbi rendőri intézkedés helyszínén. Ez pedig az alapeljárás tárgyára tekintettel nyilvánvalóan az ügy lényeges körülménye volt.

A fenti bűncselekmény védett jogi tárgya az igazságszolgáltatás -a bíróságok és más hatóságok - zavartalan, befolyástól mentes működéséhez, az igazságszolgáltatás tisztaságához, a megalapozott döntések meghozatalához fűződő társadalmi érdek. Minden olyan cselekmény tehát, amely sérti vagy veszélyezteteti az adott érdekeket, társadalomra veszélyes.

A Btk. 4. § (1) bekezdése értelmében bűncselekmény az a szándékosan, vagy - ha e törvény a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli - gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra, és amelyre e törvény büntetés kiszabását rendeli. A (2) bekezdés szerint társadalomra veszélyes cselekmény az a tevékenység vagy mulasztás, amely mások személyét vagy jogait, illetve Magyarország Alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági, állami rendjét sérti vagy veszélyezteti. Társadalomra veszélyes tehát az a cselekmény, amely azt a jogtárgyat sérti vagy veszélyezteti, amelyet a jogalkotó a cselekmény bűncselekménnyé nyilvánításával védeni szándékozik.

A vádlott felmentésére irányuló okfejtésére tekintettel abban kellett állást foglalni, hogy a vádlott cselekménye tényállásszerű-e, amennyiben igen, veszélyeztette-e az igazságszolgáltatás zavartalan működéséhez fűződő társadalmi érdeket, illetőleg **R.R.**nek valamely jogát és érdekét.

A fellebbviteli bíróságnak nincs kétsége afelől, hogy a vádlott elsőfokú ítéletben leírt cselekménye tényállásszerű. Cselekményének absztrakt társadalomra veszélyessége is vitathatatlan, mivel az ügy lényeges körülményével kapcsolatosan a valóságot -szándékosan- elhallgatta. Ezt a magatartást a jogalkotó bűncselekménnyé nyilvánította, amivel kifejezésre juttatta, hogy az ilyen cselekmény általában veszélyes a társadalomra.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az absztrakt társadalomra veszélyességgel rendelkező, bűnös cselekmény megvalósulása mellett a bíróságnak különös gonddal kell vizsgálnia azt is, hogy a cselekménynek van-e konkrét társadalomra veszélyessége.

Kádár Miklós jogtudós a társadalomra veszélyesség fogalma kapcsán azt fogalmazta meg, hogy „a magatartás társadalomra veszélyessége abban áll, hogy az a társadalomra nézve veszélyes következmények lehetőségét teremti meg, tehát végső alapját általa előidézett vagy célba vett eredményben leli. Ha valamely magatartás teljesen alkalmatlan hátrányos állapot előidézésre, akkor azt nem lehet veszélyesnek minősíteni.”

Földvári József: Az egység és a halmazat határesei a büntetőjogban (Budapest, 1962.) című műve 62. oldalán azt írta, hogy „valamely magatartás azért minősül társadalomra veszélyesnek, mivel a következményeképpen beálló helyzet, állapot a közösség érdekei szempontjából hátrányosabb, mint a magatartás előtti helyzet volt.”

Nagy Ferenc szerint „társadalomra veszélyes (materiálisan is jogellenes) a jogi tárgyat az elkövetéskor fennforgó feltételek alapján reálisan sértő vagy veszélyeztető olyan cselekmény, amelynek megfelelő társadalmi előnye nincs, vagy kellőképpen nincs kompenzálva.

Végül az új Büntető Törvénykönyv kommentárja a társadalomra veszélyesség fogalmához kapcsolódóan azt rögzíti, hogy „Konkrét büntetőügyben a társadalomra veszélyesség meglétét is bizonyítani (igazolni) kell. Ennek hiánya a cselekmény büntethetősége (tényállásszerűsége) és bűnösség esetén is lehetővé teszi, hogy a bíróság felmentő ítéletet hozzon. (LB.Bfv.IV.618/2000.)”

Az előzőekben idézett elméleti megállapítások átszövik az irányadó a bírói gyakorlatot is. A BH 2000.339. eseti döntésében a Legfelsőbb Bíróság kifejtette, hogy a jogalkotó által tényállásszerűnek minősített magatartás rendszerinti következménye a jogi tárgy közvetlen sérelme, ezért a tilalom megszegése esetén a társadalomra veszélyesség - mint a bűncselekmény materiális ismérve - általában fennáll; lehetnek azonban olyan atipikus esetek is, amikor a konkrét cselekmény egyáltalán nem, vagy csak rendkívül csekély mértékben sérti a jogtárgyat, illetve a jogtárgy sérelme

vagy annak veszélyeztetettsége egyáltalán nem következik be.

A BH 2002.339. számon közzétett eseti döntés szerint előfordulhat, hogy adott esetben a magatartás tényállásszerű, mégis az elkövetés körülményei folytán összességében alkalmatlan a védeni kívánt jogi tárgy veszélyeztetésére.

A Legfelsőbb Bíróság a Bf.III.231/2001/5. számú döntésében kimondta, hogy a cselekmény akkor veszélyes a társadalomra, ha az elkövetése következtében hátrányosabb helyzet áll vagy állhat elő annál, mint amilyen a cselekmény előtt volt.

Az ismertetett elméleti álláspontok és az idézett joggyakorlat alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint a jelen eljárás tárgyát képező cselekmény vonatkozásában az alábbi következtetések vonhatóak le.

A fellebbviteli katonai tanács maradéktalanul osztotta az elsőfokú katonai tanácsnak az ítélete 6. oldal második és negyedik bekezdésében foglalt érvelését, miszerint egyrészt az ítéletben írt okokból a vádlott cselekménye jelentős mértékben csorbította az igazságszolgáltatásba vetett bizalmat, másrészt pedig a törvényesség és az informátor védelme között meghúzódó ellentétet nem a megfelelő módon oldotta fel a vádlott. Az ugyanis alappal feltételezhető, hogy amennyiben **R.R.** nem tárja fel az alapeljárásban informátori szerepét, többszörös visszaesőként a vádlott mulasztása miatt akár végrehajtandó szabadságvesztés büntetést kiszabó, megalapozatlan ítélet is születhetett volna. Ezzel szemben az pontosan nem ismert, hogy milyen veszélyben volt ő vagy a családja a rendőrséggel való kapcsolata miatt, tekintettel **R.R.**-né vallomására is, miszerint sem magát, sem a családját, gyerekeit nem féltette ez okból.

A vádlott a bírósági tárgyaláson fenntartotta nyomozás során tett írásbeli vallomását, ebben pedig a fent idézettek szerint azt adta elő, hogy az eredményes felderítés érdekében volt szükséges az, hogy **R.R.** ne számoljon be a vele folytatott kapcsolatáról. Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a vádemelés már megtörtént **R.R.**-tel szemben, a vádlott pedig csak akkor tárta fel **R.R.** informátori szerepét, amikor a bírósági tárgyaláson, tanúkénti kihallgatása alkalmával az eljáró bíró szembesítette **R.R.** vallomásával. Köztudomású azonban, hogy a vádemelést megelőzően is vannak olyan igénybe vehető legális csatornák, amelyen keresztül el tudta volna érni az egyébként felderítő, informátort nem első ízben igénybe vevő vádlott, hogy **R.R.** informátori szerepe ne kerüljön dokumentálásra, azonban vele szemben ne kerüljön sor vádemelésre. A vádlott az akcióban részt vevő kollégái előtt sem fedte fel **R.R.** informátori szerepét.

Fentiek alapján kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a vádlott cselekménye nem csupán a megalapozott hatósági döntések meghozatalához fűződő társadalmi érdeket, de **R.R.** jogos érdekeit is veszélyeztette, így az egyértelműen társadalomra veszélyes. A tényállásban írt cselekménynek tehát nem csupán formális, de materiális jogellenessége is kétséget kizáró módon megállapítható.

Nem osztotta azonban a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság által az ítélt 6. oldal harmadik bekezdésében rögzítetteket, mely szerint jelen esetben nem alkalmazható a vádlott javára a Btk. 275. § (2) bekezdésében foglalt korlátlan enyhítés.

A Btk. 275. § (2) bekezdése szerint a büntetés korlátlanul enyhíthető, különös méltánylást érdemlő esetben mellőzhető azzal szemben, aki az alapügy jogerős vagy végleges befejezése előtt az eljáró hatóságnak az általa szolgáltatott bizonyítási eszköz hamis voltát bejelenti. A vallomás

hamisságának feltárásán túl a tanúnak a valóságnak megfelelő, érdemi vallomást is kell tennie. Jelen esetben ez utóbbi megtörtént. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a lopás vétsége miatt **R.R.** és 3 társa ellen a M.i Járásbíróság előtt 20.B.13/2016. szám alatt indult büntetőeljárás során a 2017. január 6. napján tartott tárgyaláson a vádlott tanúkénti kihallgatására nem került sor, azonban ez alkalommal a bíróság az ügy I.r. vádlottjaként kihallgatta **R.R.**et. Ezt követően a bíróság a 2017.március 24. napján tartott tárgyaláson a jelen ügy vádlottját tanúként hallgatta ki, aki a vallomása elején bírói kérdésre, **R.R.** vallomása egyes részleteinek elétárását követően beszámolt **R.R.** együttműködői szerepéről. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint sem a törvény szövege, de az ahhoz fűzött magyarázat sem támasztja a korlátlan enyhítés alkalmazásának feltételeként a bejelentés önkéntességét, így a másodfokú bíróság álláspontja szerint a Btk. 275. § (2) bekezdésében írt korlátlan enyhítésre lehetőséget engedő rendelkezés abban az esetben is alkalmazható, ha a bejelentés bírói kérdésre történt meg.

Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a bűnösségi körülményeket. Nem tévedett, amikor az enyhítő körülmények körében különös nyomatékot tulajdonított a vádlott pozitív parancsnoki jellemzésén túlmenően annak, hogy **R.R.** azon állítását, miszerint együttműködik a rendőrséggel, semmilyen okirattal nem tudta volna bizonyítani, így pusztán a vádlott döntésén múlt, hogy az igazat előadja. Az kétségtelen, hogy a Btk. 275. § (2) bekezdése adott esetben nem zárja ki megrovás alkalmazását.

A Btk. 64. § (1) bekezdése alapján megrovásban kell részesíteni azt, akinek cselekménye az elbíráláskor már nem veszélyes, vagy olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az a törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása -ide nem értve az elkobzást, a vagyonek elkobzást és az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételét- szükségtelen.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának nem látott lehetőséget megrovás alkalmazására, tekintettel arra, hogy a vádlott cselekménye a fent kifejtettekre figyelemmel még az elbíráláskor is veszélyes a társadalomra, mely veszélyesség mértéke a csekély fokot jóval meghaladja.

A másodfokú katonai tanács maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint adott esetben az enyhítő körülmények túlsúlyát szem előtt tartva nem indokolt olyan joghátrány alkalmazása, amely akár a vádlott eddig példamutató pályafutásának végét is jelenthetné. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis hasonló jellegű bűncselekményt elkövető rendőrtiszt -a jelen ügyben feltárt számú és nyomatékú enyhítő körülmények hiányában- a szolgálatban nem lenne megtartható.

A pénzbüntetés napi tételeinek száma és az egy napi tételként megállapított összege a Btk. 50.§ (1) és (3) bekezdésében írt törvényi keretek között, méltányosan került meghatározásra, igazodik a vádlott cselekményének tárgyi súlyához és az alanyi bűnösségük fokához. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a kiszabott pénzbüntetés szükséges és elégséges a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez, a büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján -helyes indokainál fogva- helybenhagyta.

Budapest, 2019. április 24.

. Török Zsolt hb. ezredes sk.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados sk.
előadó bíró

Dr. Szabó Éva hb. alezredes sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 43.Kb.75/2018/17. számú ítélete jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2019. április 24.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk.
a tanács elnöke